

РЕШЕНИЕ

№ 28193

гр. София, 13.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 16.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **3923** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на М. Б. М., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв.Н. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №GRAM-2158020/15.03.2026 г. по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, издадена от младши автоконтролър в отдел ПП СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца.

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради нарушение на материалния закон и липсата на процесуални предпоставки за нейното налагане.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки от процесуалния му представител по съществуващото на спора. Същият поддържа жалбата и моли процесната заповед да бъде отменена. Претендира сторените по делото разноси, за което представя списък и доказателства за тяхното плащане.

Ответникът – младши автоконтролър при СДВР – ОПП редовно уведомен, не се явява лично, представлява се от юрк. К., която моли съда да отхвърли жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражения за прекомерност на адвокатското възнаграждение. По делото е представено и писмено становище за потвърждаване на заповедта.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57 състав, след като обсъди доводите на жалбоподателя, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 15.03.2026 г., около 01:34 ч., в [населено място], жалбоподателят М. Б. М. управлявал лек автомобил А. РС 7 С. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Боми АУТО“ЕООД,[ЕИК], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], като при извършена проверка до номер 137 от АП 285 на ОСПС се установява, че водача е с леко неадекватно поведение, изразяващо се в превъзбуда и притеснение. Водачът категорично отказва да бъде е тестван с техническо средство ДРЪГ ТЕСТ 5000 с инвентарен номер ARRN-0003. Издаден е талон за медицинско изследване № 299445 с направление ВМА [населено място].

Същият ден срещу лицето е издадена процесната ЗППАМ № GRAM-2158020/15.03.2026 г., с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В хода на съдебното производство е представен Протокол за химикотоксикологично изследване на представените за изследване проби на кръв и урина, взети от жалбоподателя М. на 15.03.2026 г. във Военномедицинска академия.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 АПК, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12686/14.10.2025 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

В такова качество е издадена и оспорената заповед от младши автоконтрольор А. С. А., видно от приложената Заповед рег. №513з-5372/30.04.2025 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, цитирана като правно основание за издаване на процесния акт, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач“ който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни

аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

Безспорно е, че жалбоподателя е отказал да му бъде взета проба с техническо средство ДРЪГ ТЕСТ 5000. Не се спори, че жалбоподателят е дал по надлежния ред кръвна проба за изследване в лечебно заведение.

В конкретния случай от приетия по делото Протокол за химикотоксикологично изследване се установява липса на употреба на наркотични вещества или техни аналози в предоставената кръвна проба. По аргумент на разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, приложима на основание чл. 174, ал. 4 ЗДвП, при химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв, като употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. В този смисъл е изричната разпоредба на чл. 171, т. 1, б. б), изречение последно, съгласно която при наличие на изследване от кръвна проба установените стойности са определящи. Без значение в конкретното производство е, че в пробата от урина на М. Б. М. е установено наличието на наркотично вещество, след като законодателят изрично е определил, че именно резултатите от изследването на кръвната проба са определящи при преценката дали водачът е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества.

В горния смисъл е и трайната съдебна практика: например Решение № 529 от 29.10.2024 г. на ВКС по н. д. № 757/2024 г., I н. о., НК, Решение № 10508 от 1.11.2023 г. на ВАС по адм. д. № 6487/2023 г., Решение № 404 от 7.11.2023 г. на ВКС по н. д. № 665/2023 г., II н. о., НК, Решение № 302 от 13.01.2025 г. по адм. д. № 7537/2024 г., VII отд. на ВАС и др.

Следователно, в случая не са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП за законосъобразно прилагане на процесната принудителна административна мярка.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора разноски се следват на жалбоподателя, които съгласно представения списък и доказателства за тяхното плащане са в размер общо на 505,11 евро, от които 5,11 евро държавна такса и 500 евро заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът счита направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар от страна на ответника за изцяло бланкетно и същото като такова за неоснователно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 57 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Б. М., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв. Н. Г., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2158020/15.03.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор в отдел ПП СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на М. Б. М., [ЕГН], сторените по делото разноски в размер на 505,11 евро.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.